

Tiia Orpanan puhe verkkoseuroissa 23.4.2020

En ole halannut toista ihmistä 44 päivään. Tämän kanssa kyllä pärjää. Nukun, syön, pystyn tekemään töitä, enkä edes ole erityisen ahdistunut. Kuitenkin kehollinen eristys tuntuu. Se tuntuu koloutuksina. Keho on yhtä aikaa painava ja painoton, jotenkin levoton. Näen unia. Ihmettelen elokuvia ja valokuvia ajasta, jolloin ei vielä tarvinnut olla eristyksissä ja jolloin sai koskea. Vaikka tarpeeni toisen ihmisen kosketukselle on totta, siitä puhuminen tuntuu nololta. Tuntuu, että olisi kiireellisempää puhua poliittisista ratkaisuksista, ruuan huoltovarmuudesta tai työpaikoista. Samalla tuntuu kiusallisen etuoikeutetulta puhua tästä. Minulla kuitenkin on ihmisiä, joita aion halata, kun vaara on ohi. En tiedä mitään siitä, kun kukaan ei koske seitsemään kuukauteen tai seitsemään vuoteen. En tiedä mitään laitoksissa olevien eristyksestä, perheiden sosiaalisesta eristyksestä, tai siitä kun korona-aika ei joillekin ole poikkeustila vaan tavallinen tila. Tavallinen eristyksen tila. Me ihmiset emme ole samassa veneessä, näin uskaltaisin väittää. Kehollinen läheisyyden eriarvoisuus ei lopu, kun korona on ohi. Toiset meistä saavat tässä elämässä enemmän läheisyyttä kuin toiset. Se on tosiasia. Väitän, että ihmisten perimmäistä yhteenkuuluvuutta tai toivetta siitä ei voi mahduttaa ”samassa veneessä” - tyyliin tsemppilauseisiin. Ihmisten perimmäinen yhteenkuuluvuus on jotain häilyväisempää ja haavoittuvampaa. Se on suojeltavaa ja perimmäisellä tavalla pyhää.

En ole päässyt ehtoolliselle 44 päivään. Sekin alkaa tuntua. Ilman ehtoollista kyllä pärjää tässä elämässä, mutta jotenkin kaipaen Jumalan tuntuva läsnäoloa. Tässä poikkeustilassa tajuaa, että on kuitenkin paljon ihmisiä, jotka eivät pääse ehtoollispöytänsä. On sisäisiä ja ulkoisia rajoituksia. En ikimaaailmassa väittäisi kenellekään ehtoollispöydästä ulkona tai kaukana olevalle, että hän on jotenkin kauempana Jumalan läsnäolosta. Tämä poikkeustilanne kirkastaa sitä, että Jumalan läsnäolo ei voi riippua tilanteista. Jumalan armon on oltava jotain niin toismaailmallista ja majesteettista, että sen edessä ihmiset ovat viimein samalla viivalla. Viimein yhteenkuuluvia.

Jotkut ovat väittäneet koronaa Jumalan tai luonnon merkiksi kääntyä parannuksen tielle ennen maailmanloppua. Toiset taas ovat sanoneet, että tämä on mahtava mahdollisuus oppia elämään paremmin. Minusta suurta tarkoitusta tai kaitselmusta on vaikeaa ja aika uskaliaasta yrittää hahmottaa ja sanoittaa. Ainakaan en halua uskoa Jumalaan, joka lähettää koronan vitsaukseksi, jonka alla kärsivät ja kuolevat erityisesti kaikista haavoittuvimmat ryhmät. Vanhukset, jo ennestään sairaut, vammaiset, köyhimmat, pakolaiset. Haluan uskoa Jumalaan, joka tuli ihmiseksi, eli ihmisen elämän ja kuoli ihmisenä. Haluan uskoa Jumalaan, joka on lähellä — lähimpänä — sairaita, kärsiviä, kuolemanpelkoisia, kuolevia. Haluan uskoa Kristukseen, joka otti kantaakseen meidän sairautemme ja taakkamme. Ja lopulta haluan uskoa Tuhlaajapojan Isään, joka syleilee kaikkea meissä — jokaisessa ihmisessä. Joka viimein syleilyllään lopettaa kivuliaan eristyksen ja vaille jäämisen ajan.